

Nazakat

Ömrün
gatarı

Nəzakət Salah qızı Məmmədova 1962-ci ildə Bakı şəhərində anadan olub. Bakı Dövlət Universitetinin psixologiya fakültəsini bitirib.

Respublika Xatirə Kitabı redaksiyasının əməkdaşı, “Yad düşdü” jurnalının təsisçisidir. Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvüdür. “Ömrüm” (2008) və “Ömrün qatarı” (2013) kitablarının müəllifidir.

Ailəlidir. 3 övladı var.

NƏZAKƏT

ÖMRÜN QATARI

(şeyrlər)

BAKI

“Araz”-2013

Redaktor: Zülfüqar ŞAHSEVƏNLİ

**NƏZAKƏT
ÖMRÜN QATARI**

Bakı, "Araz" nəşriyyat, 2013, 120 səh.

"Ömrün qatarı" Nəzakətin oxucularla yeni görüşüdür. Kitabda toplanmış şeirlərin əksəriyyətinin ruhunda "kənül ki var, şüşədir, sınısa onu kim yamar?" – sualının acı göynərtisi var. Alınmayan qisasımızın, qında qalan qılıncımızın, Şuşada bayraq kimi göylərə ucalmaq üçün yol gözləyən qanlı şəhid köynəklərimizin gecikmiş etirafıdır mı "Ömrün qatarı"nın yükü?

Həzin sevgi şeirlərində belə oxucunu ana təbiət kimi düşüncələrə qərq edən Nəzakət xanım ayrı-ayrı anların əhval-ruhiyyəsini, poetik biçimini zəngin palitrası ilə bizə təqdim edir. Oxucular bir ömrün dörd, həm də dərd fəslini yaşayacaq, axtarıqları bir çox sualların cavabını şeirlərdə tapacaqlar.

REDAKTORDAN

Dünyada bütün tilsimlərin, bağlı qapıların açarı səmimiyyətdir. Şeirlərinin ovsunuyla, misralarının sehriylə könüllərə yol çəkən, ilıq yaz günəşi kimi ürəkləri isidən qələm dostum Nəzakət xanımın şeirlərini oxuyub başa çatandan sonra içimdə dərd, kədər, sevgi qarışıq bir işıq vardı. Yadıma Əli Kərimin sözləri düşdü:

*Biz dərdin, kədərin özündən belə
Onlara səadət yaratmalıyıq.*

Nəzakət xanımın da dərdlə yoğrulu şeirlərinin hamısında çilik-çilik olmuş, sınımış könüllərə, talelərə bir ana, bir bacı avazıyla ufacıq sığal çəkmək var. Bu sevgi ananın balasına, yerlərin göylərə olan sevgisi kimidir.

Duyduğu, hiss elədiyi, yaşadığı anlara poetik don biçən, onları əzizləyə-əzizləyə ürəyinin günəvər yerində qoruyub saxlayan və günlərin bir günündə gizli bir sirri açmış kimi dostlarına pıçiltı-pıçiltı oxuyan Nəzakət xanımın şeirlərində

N 4957632879 2013
050

© "Araz", 2013

Nəzakət

qəribə bir səmimiyyət var. Bu səmimiyyətin haləsi, aurası, şüaları uzun müddət səni yaman gözdən, yaman sözdən qoruyur. Poeziyanın qüdrəti, poeziyanın sehri də budur.

Dünyada bir "söz yarası" sözü var. O ictimai məzmun kəsb edəndə, qaxınca çevriləndə yerin yarılmasını istəyirsən... Nəzakət xanım fərarilik edən, döyüş meydanından qaçan, sonra da bir xəlvət guşəyə çəkilib "bağışla bizi, vətən", – deyib "şeir" yazanlara, "dəsmal götürüb ağlayanlara" cavab kimi bir tərs şapalaq – "Vətən, bizi bağışlama" şeirini yazıb:

*Ad günümdən bircə-bircə seç günü,
Göydən niyə daş yağmadı köç günü?!
Köçkünüyəm, yüz illərin köçkünü,
Vətən, bizi bağışlama!*

*Zəhər dadır ayrılığın qar dadı,
Ərənlərin varsa əgər, hardadı?
Qız-gəlinin əsir düşüb, dardadı,
Vətən, bizi bağışlama!*

Məncə vətən qarşısında ən böyük səmimiyyət, ən acı etiraf budur. Üstəlik bu şeiri yazan:

Ömrün qatırı

*Bayrağına, himninə, şərəfinə and içən
Zabit anasıyam mən!*

– deyən qeyrətli vətən qızı, "qəzəbi, nifrətiylə düşməni öldürən" cəsur Azərbaycan şairəsidir.

"Haqqa qovuşduran şəhid zirvəsi", "Yurd həsrəti", "Həsrətəm", "Dərd" şeirlərində biz qaysaq bağlamayan, göyür-göyür göynəyən yaralarına duz basan həssas bir söz adamının göynərtilərini görürük.

Nəzakət xanımın bütün şeirlərində, hətta sevgi şeirlərində belə ağlayan bir cüt qadın – ana gözləri var. Mən bu şeirlərin bir çoxunda: "Ana itirmişəm ana yaşında" deyən böyük şairimiz Məmməd Arazın nəfəsini duydum. Sanki...

*Həsrət çəkən gözlərim dikilir yollarına,
Darıxıram, ay ana.
Gülüşünü gəzirəm yad dodaqlar qaçanda,
Mən ətrini gəzirəm çöldə güllər açanda.
Toxunuram güllərə mən sənənin əlin ilə,
Oxşayıram onları hey sənənin dilin ilə.
Nə edim, necə edim?
Heç nə yetmir dadıma, sən düşəndə yadıma,
Darıxıram, ay ana.*

Çörəyin ətrini, dadını, tamını yaxşı bilənlər dənin hansı dəyirmanında üyüdüldüyünü də yaxşı bilirlər.

Nəzakət xanımın oxucularına təqdim etdiyi şeirlər qədimi su dəyirmanlarının üyütdüyü undan bişirilmiş bin-bərəkətli, ətirli çörək qədər şirindi, doğmadı. Bu bənzətməni bir də ona görə işlətdim ki, öpüb gözümüzün üstünə qoyduğumuz çörək bizim üçün müqəddəs olduğu kimi yaxşı söz, yaxşı şeir də eləcə gözümüzün üstündə, ürəyimizin başındadı.

Şeirləri oxuya-oxuya pəncərədən asılmış bir tül arxasından görürmüş kimi hiss edib, duydum ki, şeirlər boyu-buxunu, biçimi, danışığı, gülüşüylə Nəzakət xanıma necə də oxşayır. Hə, görünür içdən, könüldən, candan gələn şeir belədir. "Daşdan süzülən su kimi".

"Qar yağır", "Gəl dərdləşək", "Sən var ikən", "Tənha qadın", "Bacımın yaddaşı", "Ömrüm" və başqa neçə-neçə oxuduğum şeirlər Nəzakət xanımın bitkin yaradıcı obrazını gözlərim önündə canlandırırdı. "Həmdəmim dəniz" şeirində gözəl bir misra var:

"Bunu bil ki, hər dənizin özü boyda ürəyi var".

İstedadlı qələm dostumuz Nəzakət də bax, özü boyda ürəyi, ayı, günəşi, göy üzü olan şeirləri ilə görüşünə gəlib, əziz oxucu!

Mən səni bu şeirlərlə baş-başa qoyuram.

Zülfüqar ŞAHSEVƏNLİ

"BİR QOM BƏNÖVŞƏ – DUYGULAR KARVANI"

Xoş görduk, "Ömrün qatarı"! Gəlişin mübarək!
Səni ürəkdən alqışlayır, salamlayıram.

Mən yeni şeirlər toplusu ilə – "Ömrün qatarı"
kitabı ilə baş-başayam. İrili-xırdalı şeirlərə dost
gözü, dost istəyilə baxıram. Üzüm də, könlüm də
gülür. Bu incə duyğular çələngi ilə tanış olduqca,
kitabın səhifələrini çevirdikcə özüm də duy-
ğulanıram. Ürəyimin dərinliyində şair bacımıza
"əhsən" deyirəm.

"Ömrün qatarı" Nəzakət xanımın yeni toplusu
– ikinci kitabı, "Ömrüm"ün davamı, varisidir.
Mən şairin ilk kitabı ilə də tanışam. Ona uğur
dilemişəm. Nəzakət xanımla tanış olarkən
sevindim ki, zəndim məni aldatmayıb. Şairin
ehtiyatla, çəkinə-çəkinə mənə təqdim etdiyi şeirlər
gələcək kitabının səhifələrində boy verib
boylanacaq, səslənəcəklər.

Kitabın leytmotivi ürəkləri rıqqətə gətirən,
oxucunu düşüncələrə daldıran qanadlı bir ovqat
bəsləyən "Ömrün qatarı" şeiri ilə bağlıdır. Mənə
elə gəlir ki, bu şeir oxucunun düşüncələr
dünyasına bir açardır:

Ömrünə ömür qatar
Nəçə qışın, baharın.
Könlündən keçən qatar
Sənin ömür qatarın.
Bu ömür qatarına
Kimlər, harda minəcək?
Kimi yarı yoldaca,
Kimi sonda enəcək.
Bu qatarlar könlünün
Göynəyindən keçəcək.
Dərdinin-kədərinin
Köynəyindən keçəcək.
Əlvida deyəcəksən,
Əlvida deyənlərə.
Bu ömür qatarına
Talesiz minənlərə.

Nəzakət xanım söz adamı, ədəbiyyat adamıdır.
Elə buna görə də "Yada düşdü" kimi sevilən,
seçilən, sanballı bir jurnalın təsisçisidir. O, sözün
keşiyində dayanır. Buna görə də yazdıqlarına
böyük məsuliyyətlə yanaşır. O, belə bir jurnalın
qayğısını çəkir, necə deyərlər, ocaq başında
küzün, nəşrdə sözün qədrini bilir, öz yazdıqlarına
daha tələbkarlıqla yanaşır.

Mən əlimdə olan şeirləri tək-tək təhlil etmək

Nəzakət

fikrində deyiləm. Deyildiyi kimi, mən Nəzakətin şeirlərində səmimiyyəti, müqəddəs kədəri, zərif hiss və duyğuların təsvirini, həllini daha çox xoşlayıram.

Mən elə bilirəm ki, sevgi-ayrılıq kədəri, ana-bala kədəri, səni əhatə edən mühitin kədəri, fərqi yox – bu dərdləri çox vaxt səhifələmək olmur: toplanır, preslənir, həb halına salınıb udulur... və ürəkdə qalır. Bu, hər kəsin müqəddəs kədəridir.

*Sən mənə bir dünya sevinc də versən
Kədərim dillənir yenə sonunda.
Həsrət yollarının yorğunuyam mən
Məni tək qoymusan qəmin yanında.*

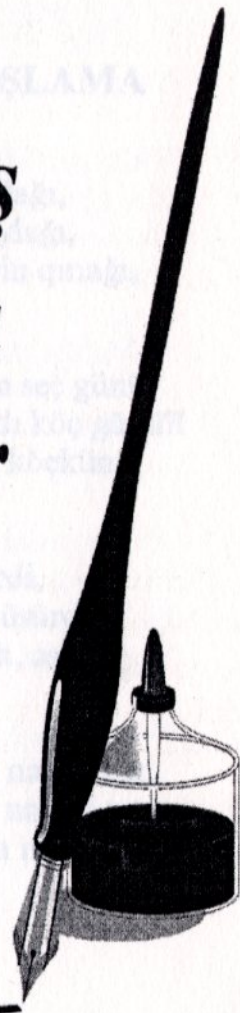
Dediyim kimi, "Ömrün qatarı" bir qom bənövşəni xatırladır. Hər bənövşə misrənin öz ətri, öz tərəvəti var. Demək, kitab alınıb, şeirlər toplusu var, yaşamağa üz tutub.

Mənə isə o qalır ki, "Ömrün qatarı"na yaxşı yol, oxucu istəyi, müəllifə sevinclər arzulayım.

Yaxşı yol, "Ömrün qatarı"!

MUSA YAQUB

*Saralmış
yarpağa
bənzəyir
ömrüm*

VƏTƏN, BİZİ BAĞIŞLAMA

Qarabağın yağılının tapdağı,
Meşələrin yalquzaqlar oylağı,
Yaman olduq yad dillərin qımağı,
Vətən, bizi bağışlama!

Ağ günümdən bircə-bircə seç günü,
Göydən niyə daş yağmadı köç günü?!
Köçkünüyəm, yüz illərin köçkününü,
Vətən, bizi bağışlama!

Baxışları gül-çiçəyi kəsirdi,
Gəzməyəndə daşı-daşı küsürdü.
Yurd yerləri, aman Allah, əsirdi,
Vətən, bizi bağışlama!

Budanıbdı, nə sağ qalıb, nə sol var,
Mənim üçün nə ağa var, nə qul var.
Xan Arazdan Təbrizəcən nə yol var?
Vətən, bizi bağışlama!

"Cıdır düzü" deyib, könül dağladım,
 "Şuşa" deyib, sellər kimi çağladım.
 Xarı bülbül qaldı xara, ağladım,
 Vətən, bizi bağışlama!

Yağmalandı ocaqlarda varın, hey...
 Kafirlərə qismət oldu barın, hey...
 Dədəm Qorqud, çatlamazmı görün, hey...
 Vətən, bizi bağışlama!

Zəhər dadır ayrılığın qar dadı,
 Ərənlərin varsa əgər, hardadı?
 Qız-gəlinin əsir düşüb, dardadı,
 Vətən, bizi bağışlama!

Avandını alan alıb, tərs tutub,
 Dar yaxandan min dilbilməz kəs tutub.
 Harayından bu dünyanı səs tutub,
 Vətən, bizi bağışlama!

Dağın-düzün yenə bizim olunca,
 Verən-verdi, səni yaddan alınca,
 Qanın axıb, bu qan yerdə qalınca
 Vətən, bizi bağışlama!

Qəzəbini öz içində hörən, gəl,
 Qara başın Babək kimi verən, gəl,
 Koroğlu tək meydanlara girən, gəl,
 Bəlkə Vətən bağışladı bizləri.

İrəvanda gur səsimiz döyünə,
 Qarabağda bayrağımız öyünə,
 Ayaqyalın gedim o toy-düyünə,
 Öpsün Vətən torpağını gözlərim,
 Dəysin vətən torpağına dizlərim.

HAQQA QOVUŞDURAN ŞƏHİD ZİRVƏSİ

Göyləri titrədir ahı-naləsi,
Ana layla deyir qəbir daşına.
Hər gün qucaqlayıb soyuq məzarı,
Sanki gəlib keçir beşik başına,
Həzin layla çalır qəbir daşına.

Oğullar içində gəzir oğlunu,
Güc verir gözünün həsrət yaşına.
O qədər sözü var, kimə desin ki,
Dərdini söyləyir məzar daşına,
Ana sığal çəkir qəbir daşına.

Gündə bir arzusun söyləyir ana:
– Axı, heç keçmədin bəy otağına.
Xonçanı tutmadım, xına yaxmadım
Gülzlü gəlnimin əl-ayağına.
Ana gileylənir qəbir daşına...

Göylərə yalvarır məni də apar,
Sözümü deməyə çatım taxtına.
Göylərdən səs gəlir: – Sənin oğlunun
Şəhid ucalığı düşüb baxtına.
Ana layla deyir şəhid oğluna.

Oğlunun qəbrinin üstünə gedən
Ananın harayı, dərdin səsidir.
Tanrı dərgahında uca sayılan
Oğlunun yetdiyi şəhid zirvəsi,
Ananın yeganə təsəllisidir.

YURD HƏSRƏTİ

Çatlayır nar kimi sinəmdə ürək,
Qədrini vaxtında biləydik gərək.
Kaş külək olaydım, dəli bir külək,
Əsəydi üstündə sözüm yurdumun.

Qara qayasına dağ qalam deyib,
Dağlara uçulmaz ağca dam deyib,
Çopur daşına da öz balam deyib,
Qalandı üzündə izim yurdumun.

Təbrizi, Dərbəndi daladı getdi,
Göçəni odlara qaladı getdi,
Şuşanı yad əllər taladı getdi,
Üstündə olmadı gözüm yurdumun.

Dərd üstə qoyulmuş qaraca taxtdı,
Bu da bir taledi, bu da bir baxtdı,
Bölünüb yüz yerə gör bir nə vaxtdı,
Yanında qaradı üzüm yurdumun.

Yolunda kəsilən, eh... baş olaydım,
Dərdinə-sərinə sirdaş olaydım,
Düşməne atılan bir daş olaydım,
Qurbanı olaydım özüm yurdumun.

HƏSRƏTƏM

Durnalar köç edir payız gələndə,
Boş qalır "evləri", yurd-yuvaları.
Dönürlər yenə də bahar gələndə,
Yenə doğmalaşır "yad" yuvaları.

Gör neçə payızdır, gör neçə yazdır,
Həsrətəm ocağı sönmüş yurduma.
Durnalar qayıdır, mən qayıtmıram
Bəxti əllərimlə dönmüş yurduma.

Mən də dönəcəyəm günün birində,
Ürəyim deyir ki, çox belə getməz.
Lazımsa ölümə verib ömrümü,
Dünyaya deyirəm: – Yox, belə getməz.

Elimə həsrətəm, yuvama həsrət,
Vurub dağıdacam bütün sədləri.
Aşıb keçəcəyəm nə vaxtsa, əlbət,
Sərhəd tək çəkilməmiş o məftilləri,
Sərhəd tək çəkilməmiş o məftilləri...

ZABİT ANASIYAM MƏN!

Milli Ordumuzun zabiti oğlum Ramilə

Beşiyini asmışam, gözüm tək qorumuşam,
Yuxusuz gecələri gündüzlərə qatmışam.
Şirin-şəkər balama həzin layla çalmışam,
Beşiyinə, laylana, övladına bağlanan,
Zabit anasıyam mən!

Şükür, sənin yanında alnım açıqdır, Vətən.
Bir cəsur, bir qəhrəman oğul böyütmüşəm mən.
Bir qarış torpaq üçün canını fəda edən,
Bayrağına, himninə, şərəfinə and içən
Zabit anasıyam mən!

Rahat yuxu yatmıram, çünki düşmən yatmayıb.
Hələ çox "arzusu" var, arzusuna çatmayıb.
Bəxti yatmış dərdləri bir kimsə oyatmayıb.
Düşmənin arzusunu gözlərində öldürən
Zabit anasıyam mən!

Dağlarımın başında buludlarım ağlayır,
 Dili batmış o yetim bulaqlarım ağlayır.
 İçimdə qəzəb, nifrət çaylar kimi çağlayır,
 Məni bu intiqama, bu qisasa səsleyən
 Zabit anasıyam mən!

Düşməne "göz dağı"san, gücümsən, qüvvətimdən.
 Ürəyimin təpəri, gərəyim, köməyimdən.
 Vətənin "dar günü"ndə səsinə hay verənsən,
 Bu torpağa, bu elə, bu Vətənə bağlısan.
 Səni Vətənə verdim,
 Sən Vətənin oğlusan!

DƏRD

Deyirlər hər dərdə məlhəm zamandı,
 Bəs zaman dərdləri niyə azaltmır?
 Niyə dərd üstünə dərdlər qalanır,
 Zamanın gücümü dərdlərə çatmır?

Dərdin ölçüsü var, dərdin çəkisi
 Ayı var, ili var, çarəsizi var.
 Allah dərdi verib dərd çəkənlərə,
 Qayada, daşda da dərdin izi var.

Dərdlər çeşid-çeşid, dərdlər növbənöv,
 Göyün yer dərdi var, yerin göy dərdi.
 Bu cadar səhrələr yağışa həsrət,
 Bu cadar dodaqlar çəkir ney dərdi.

Gör neçə illərdi gör-gör göynəyir,
 qaçqının yurd dərdi, vətən dərdi var.
 Yüz il əkilməyən torpağımızın
 Köksündə sızlayan kotan dərdi var.

Yuxusu nə vaxtdı ərşə çəkilib,
 Pullunun bir yatır, dövlət dərdi var.
 Qarabağ qalıbdı boynu bükülü
 Yatmış vicdanların qeyrət dərdi var.

Deyirlər hər dərdə məlhəm zamandı,
 Bəs zaman dərdləri niyə azaltmır?
 Niyə dərd üstünə dərdlər qalanır,
 Zamanın gücümü dərdlərə çatmır?

DARIXIRAM, AY ANA

Həsret çəkən gözlərim dikilir yollarına
 Darıxıram, ay ana.
 Gülüşünü gəzirəm yad dodaqlar qaçanda,
 Mən ətrini gəzirəm çöldə güllər açanda.
 Toxunuram güllərə mən sənin əlin ilə,
 Oxşayıram onları hey sənin dilin ilə.
 Nə edim, necə edim?
 Heç nə yetmir dadıma, sən düşəndə yadıma...
 Darıxıram, ay ana.

Bu dünyada dərmanı tapılmayan dərdimsən,
 Məndən nəyi apardın, mənə nəyi verdin sən?
 Xəzəl olub döşənim gələn yollarına mən
 Sənsizlik həsrətindən qisası necə alım?
 Mənə necə qıyırsan, xəzəl ömrü yaşayım?
 Məni qovuşdur yenə analı anlarıma,
 Körpəcə quzu kimi xınalı anlarıma.
 Darıxıram, ay ana.

Səsin gəldiyi yerdən gəldi baharım, yazım,
 Səsinə qurban olum, hamı o xoş avazın?
 Sənsiz dünyam qarışıb, bu ömür nəyə lazım?
 Hara tələsdin belə, bu imiş qara yazın?
 Zümzümə eləyərdin "Qaragilə" havasın
 Mən də heyran qalardım, o şirin avazına
 Darıxıram, ay ana.

Əllərinə toxunsam, dərdim çıxar yadımdan,
 Dönüb uşaq olaram, yüyürərəm üstünə.
 Sənə heyran olaram, sənə qurban olaram.
 Düşərəm mən analı günlərimin sehrinə,
 Necə həsrət qalmışam əllərinin mehrinə.
 Öpərəm, oxşayaram tellərindən birbəbir,
 Ətirli nəfəsinlə mənə dünyanı gətir.
 O xoş, o gözəl anlar düşər yenə yadıma,
 Darıxıram, ay ana.

Böyütdün, "od götürdün" kipriyinlə, gözünlə,
 Mənə dünyanı verdin bircə kəlmə sözünlə.
 Mehriban davranışı, dözümü, sədaqəti
 Sən verdin, gözəl anam, ləyaqəti, qeyrəti.
 Səndən aldığım dərslər hər an gəlir karıma,
 Sənsiz qar yağıb sanki gül açan baharıma.
 Darıxıram, ay ana.

Gördüyüm hər zərrədə səni axtarıram mən,
 Gəl, gözümün işığı, sənsiz darıxıram mən.
 Bu ayrılıq bənzəməz heç bir ayrılıqlara,
 Gəl, aydınlıq gətir sən, bütün qaranlıqlara.
 Gəlmək sənə çətinsə, məni çağır yanına,
 Darıxıram səninçün, darıxıram, ay ana.
 Darıxıram ay ana!

QAR YAĞIR

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Dünyanın ağılığı üzünə çıxır.
Yerlər də gözləmiş qar gəlişini,
Alır, qucaqlayır, köksünə sıxır.

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Torpaq bərəkətə bələnir yatır.
Çılpaq ağacların qol-budaqları
Bir ana hənrinə bələnib yatır.

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Rəqs edir elə bil hər qar dənəsi.
Gözümün önünə gəlir uşaqlıq, –
Həyatda hər fəslin öz ənənəsi...

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Qara qan ələyir o qanlı Yanvar.
Məsum insanların qanı üstünə
Qərənfil döşəyən tarixlər də var.

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Şəhid Xocalımın yarası üstə.
Şuşa nəfəsini öpüb bu qarın
Qoyuram gözümün qarası üstə.

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Örtük salır şərə, çirkinliklərə.
Bəyaz yaraşığın erməğan edir
Ruhları oxşayan gözəlliklərə.

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Min şükür edirəm mən bu ülfətə.
Qar ruzi, bərəkət, qar təzə ümid,
Yer də möhtac imiş bu məhəbbətə.

Qar yağır.
Naxışlı, dümağ, bəmbəyaz.
Yağsın yerə-yurda, çölə-çəmənə.
Kaş insan ömrünə qış tələsməsin.
Yağmasın qar, yağış insan ömrünə.

ÖMRÜN QATARI

"Könlümün içindən keçir bu qatar"
Əflatun AMAŞOV

Ömrünə ömür qatar
Neçə qışın, baharın.
Könlündən keçən qatar
Sənin ömür qatarın.
Bu ömür qatarına
Kimlər, harda minəcək?
Kimi yarı yoldaca,
Kimi sonda enəcək.
Bu qatarlar könlünün
Göynəyindən keçəcək.
Dərdinin-kədərinin
Köynəyindən keçəcək.
Əlvida deyəcəksən,
Əlvida deyənlərə.
Bu ömür qatarına
Talesiz minənlərə.

"Kaş ki..." həsrətlərinin
 Önündə diz çökəssən.
 Saralmış yarpaqların,
 Əllərindən öpəssən.
 Ömrün günbatanına
 Kaş qatar tələsməsin.

Kaş yolunun üstündə
 Acı rüzgar əsməsin.
 Boynubükük bənövşən
 Bu yaz səndən küsməsin.
 Ən sonuncu nidanı
 Ümid əli qoparsın.
 Qoy ömür qatarını,
 Ümid çəkib aparsın.

GƏL, DƏRDLƏŞƏK

Şairə bacım Fərqanəyə

Deyirsən ki, gəl, dərdləşək, anam-bacım,
 Sən anam ol, mən də bacım.
 Dərdi-səri bölüşdükcə
 yüngülləşsin dərdim-acım.
 Hara getsəm, hara qaçsam
 Dərd olubdu yol yoldaşım.
 Dərdlər var ki, ürəyimdə sadalasam,
 Qorxuram ki, ürəyin tab gətirməsin,
 gözəl bacım.
 Qorxuram ki, utanasan, dərd dediyin
 dərdlərinədən.
 Dərdinə mən qurban olum,
 Dərddən qaçıb qurtulmağı bacarmayan
 şair bacım.
 Deyirsən ki, gəl, dərdləşək, anam-bacım.
 Dərdlərinədən dərdlərimi dinləməyə
 halınmı var?
 Hansı birin söyləyim mən,
 Ay dərdimə hali bacım,
 Dinlədikcə dərd-sərimi
 Unudasan dərd-sərini?
 Deyirsən ki, gəl, dərdləşək,
 gəl dərdləşək, anam-bacım...

PAYIZ

Əl çəkib hər yana qızılı payız,
Ağaclar soyunub yaşıl donunu.
Üzünə ölümün sarısı çökən
Yarpaqlar gözləyir ömrün sonunu.

Baş çəkib bu "evdar" payız küləyi
Hər yanı – dərəni, düzü dolandı.
Ərköyün uşağa dönübdü göylər,
Bir kəlmə deməmiş gözü dolandı.

Düşüb yol gedirəm tale boyunca,
Hər yanda önümə çıxır bu payız.
Bacımın ağaran telindən düşür,
Anamın qəbrindən baxır bu payız.

Bu payız elə bil acığa düşüb,
Yayın günəş rəngin pozur beləcə.
Hayana çatırsa, sarı qələmlə
Özünün adını yazır beləcə.

Onu çox gözləyib nişanlı qızlar,
Kim deyir əlləri boş gəlib payız?
Bərəkət fəslidi, toylar fəslidi,
Açın qapıları, xoş gəlib payız.

BƏNÖVŞƏ

Ətrin bihuş edir çölü, çəməni,
Güllərin incəsi zərif bənövşə.
Təbiət özü də qoruyur səni,
Şəninə yaraşır tərif, bənövşə.

Əzəldən bahardı sevgilin sənin,
Altından baxırsan qarın, bənövşə.
Yolunda boynunu büküb durmusan,
Yoxsa vəfasızdır yarın, bənövşə?!

Bahara ilk könül verən sən oldun,
Kolların dibində bitdin, bənövşə.
Baharsa könlünü çox gülə verdi,
Gül-çiçək içində itdin, bənövşə.

GÖZÜN YADDAŞI

Gözüm su içmədi ağlım kəsəndən,
Gözümün tutduğu sözümdən düşər.
Ayrılıq deyilən gözəgörünməz
Yaş olub görünər, gözümdən düşər.

Eşitmək yaxşıdır, bundan yaxşısı
Bir dəfə göz ilə görməkdi, bildim.
Hər anı kərpic tək gözün əliylə
Yaddaş divarına hörməkdi, bildim.

Yeri də, göyü də qamarlayıbdı,
Bu kimin gözüdü yeyir, eləcə...
Leylinin gözləri min illərdi ki,
"Kül oldum eşqimdə", – deyir eləcə.

Gözünün səsindən qulaq tutulur,
Bu kimin gözüdü İraqdan baxır?
Çıxası gözlər var – Qarabağdadı,
Oymalı gözlər var, qıraqdan baxır.

Gözlərim göylərə dikilib qalıb,
 Nə gördü yaddaşa hörsün qayıtsın?
 Əllərim yetməyən, sözüm çatmayan
 Tanrımı bircə yol görsün, qayıtsın.

SƏN VAR İKƏN

Bacıma

Səbr geydim, dözüm geydim,
 Tanrı mənə nə verdisə
 şükür dedim.
 Verdi sevinc
 damcı-damcı,
 Ayrılıqlar qucaq-qucaq,
 Həsət, kədər ətək-ətək,
 dolu-dolu ağrı-acı.
 Bəlkə elə ağrılardan qurtulmağa,
 dərdi-səri unutmağa
 Verdi mənə
 ümidlərə yol tapası göz işığı,
 ömür-günün yaraşığı,
 bircə bacı.
 Acıları uda-uda
 böyüdük biz,
 Arzuların qanadında

Yer idik biz, göy idik biz.

Dərdlərini danışmadı

dağ-daşa da,

Baş əymədi məğrur anam qardaşa da.

Acıları zərrə-zərrə,

damla-damla

Şirin etdik, dözüm adlı,

inam adlı bir inamla.

Bacım mənim,

başımdakı tacım mənim.

Unut, – dedin ötənləri,

bir yuxutək bitənləri.

Ayrıl, – dedin xəyallardan,

bu günündən sabaha bax,

Ümidləri yoldaş eylə

öz ömrünə

varağ-varağ.

Əhsən sənin varlığına,

Bu uçulmuş qəlb evimi

Sənsən quran, sənsən tikən.

Ta qorxmuram ata-ana

yoxluğundan

Sən var ikən!

ATA

Qürurum, vüqarım, həm güvənc yerim,

Əlçatmaz zirvəsən, bir qarlı dağsan.

Sən mənim ən ali həyat məktəbim,

Ata, ölməmişən, qəlbimdə sağsan.

Qulaqda sırğadı, ürəkdə sədi,

Sözlərin yaddaşa hördüklərimdən.

Bu ömür yolunda sənsən bələdçim,

Yükümü tutmuşam gördüklərimdən.

İndi də ruhundur məni qoruyan,

Bu günə adınla gəlib çıxmışam.

Həyatın ən çətin imtahanından

Sənin öyüdünlə qalib çıxmışam.

HƏMDƏMİM DƏNİZ

Dəniz, sənə dərdləşəndə,
Qəlbim yaman rahatlanır.
Duruluram sularıntək,
Sızıldamır dərdli ürək.

Həmdəməmdir mavi sular,
Sualıma cavabları
öz dilində
ləpələrin pıçıldayar.
Söylə, açsam ürəyimi
Dərdlərimə gücün çatar?!

Dalğa-dalğa, ləpə-ləpə
dinən dəniz.
Gözlərimdə bir insana
dönən dəniz...

Həmsöhbətim, qorxma,
boşalt ürəyini.
Burda qoy get,
səni sıxan sıxıntını,
kədərini.

Çox dərdləri mən udmuşam,
Eh... dərdlər də yaratmışam.
Ümmansızam, hər dərdinə
gücüm çatar.

Bunu bil ki,
hər dənizin
özü boyda ürəyi var.

ÖMRÜM

Saralmış yarpağa bənzəyir ömrüm,
Sanki payız gəlib, xəzan düşübdür.
Durub əl açmışam bahara sarı,
Sıxıb əllərimi qış görüşübdür.

Sarı çiçəyimə qonmaz sübh şəhi,
Telimi oxşamaz bir də yaz mehi,
Görəsən bəs qışa çatarmı ömrüm?
Qışdır son mənzilim, qışdır, ay gülüm.

BACIMA

Təkəm, baxıb gördü ki,
Səni Tanrı verdi ki,
Həyatda doğmam olsun,
Dərdimi-sevincimi,
 acımı-şirinimi,
yarı bölənim olsun.
Qəmimi azaldanım,
Şad günümdə qol açıb,
Deyib-gülənim olsun.
Təkcə güvənc yerim yox,
 həm ərk edənim mənim.
Həm bacım, həm rəfiqəm,
 həm də ömür yolumu
 birgə gedənim mənim.
Şah taxtını neynirəm,
Başımda tacım mənim?
Min qardaşa əvəzsən,
Qeyrətli bacım mənim.

DÜNYA

Nə deyim mən sənə, amansız dünya,
Neynirəm seçilmir qaradan ağım.
Həsrətin əlində ruhum göynəyir,
Tək sənə yetməyir hayım, sorağım.

Yormusan, yamanca yormusan məni,
Sən demə, bitməzmiş zülmün-zillətin.
Arzumun dalınca qaldı gözlərim,
Yolların daşlıdır, yüyürmək çətin.

Sən elə beləsən başdan, binədən,
Bilirəm, heç kəsə qalan deyilsən.
Sonuma gedirəm hey addım-addım,
Bilirəm, mənim də olan deyilsən.

Yaş olub gözündən düşənə kimi
Əlindən nə çəkdim, biləydin barı.
Bir gün üz döndərib, üzündən sənin
Çıxıb gedəcəyəm göylərə sarı.

BACIMIN YADDAŞI

*Bir keçmiş var – yada salmaq istəmirəm,
Bir dünən var – dönüb baxmaq istəmirəm.
Bir sabah var – ümidimi bu sabaha bağlamışam,
Ürəyimdə ömrüm boyu ağlamışam.*

(bacım)

Bir keçmiş var – yada salmaq istəmirəm,
Yaşadığım o illəri xatırlamaq istəmirəm.
İstəmirəm itirdiyim uşaqlığı yada salım,
İstəmirəm acı dolu gəncliyimi xatırlayım.

İstəmirəm o keçmişi – orda qalıb
oyuncaqsız uşaqlığım,
Orda qalıb şirin-şirin söylədiyim
"ata" sözü.

İstəmirəm gözəl anam kişiləşsin,
ata olsun.

İstəmirəm zərifliyin, xanımlığın
xatırlayıb, desin özü.

Bir dünən var – dönüb baxmaq istəmirəm,
 Dönüb baxsam, baxışlarım dönüb qalar
 İtirdiyim gəncliyimin xəyalında.
 Dönüb baxsam, anam yenə sevə-sevə,
 Qalacaqdır saçlarımın sığılında.

Bir bu gün var – yaşayıram bu günümlə
 Bu günümə sığınıbdır
 keçmişim də, dünənim də.

Bir sabah var – ümid atın
 sabahlara çapacağam.

Mən ömrümü sabahlara bağlayıram.
 İtirdiyim hər nə varsa,
 sabahımda tapacağam.

BAĞIMIZ

*Uşaqılıq illərimin ən şirin,
 ən unudulmaz anları –
 Vişnyovka bağları*

Həmin günəş, həmin torpaq,
 Həmin evdi, həmin ocaq.
 Gözlərimin qabağında
 Həyətdəki çarhovuzdan,
 Su daşıyan həmin uşaq.
 Bir də həmin qum üstünə sərələnib,
 qumda bişən salxımlardır,
 salxım-salxım,
 qucaq-qucaq.

Həmin quyu –
 ətrafına yığılardıq,
 fırfıra tək fırlanardıq.

O da bizə bir oyuncaq.
 Budur həmin külək döyən çardağımız,

Qalxıb ordan elektrik qatarını
izləyərdik,

yorğun-arğın

işdən dönən anamızı
gözləyərdik.

Yığılardıq bu çardağa

İradə, Afət, Aidə,

Namiq, Xeyrulla, Səriyyə,

Almaz, Gülarə, Ədilə,

Mətanət, Elçin, Həbibə.

"Xan-vəzir"di, "Beş daş" idi
oyunumuz.

Şən, qayğısız günlərimiz.

Maştağa – bazar yerimiz,

Buzovna – çimərliyimiz.

Qaynayıb daşardı çardaq,

Xəzri tək coşardı çardaq.

Xatirə beşiyi çardaq.

Həmin bağdı,

hamısı həmin.

Niyə görə qum yollara

döşəyiblər asfaltları,

hөрüblər daş hasarları?

Əncir, üzüm ağacların

kəsib

küknar əkibdilər.

Bu günümlə dünənimin

arasına

Görünməz sədd çəkibdilər.

Qonşular yad düşübdülər.

Boylanıram dünənimə

yana-yana.

Hər nə varsa mənə yaxın,

mənə doğma

təkcə məndən ayrı düşən,

xatirimdən,

gözlərimdən silinməyən

uşaqlıqdır,

bir də əziz ata,

ana.

TƏNHA QADIN

Anama

Göz yaşların yanağının sığalı,
Qəm-qüssədir qəlb evinin qonağı,
Ağ saçların qara günün sınağı,
Tənha qadın, alın yazın beləymiş.

Geri dönməz ötən günlər, ha çağır,
Xatirələr ürəyinə qəm yığır,
Yay günü də günlərinə qar yağır,
Tənha qadın, alın yazın beləymiş.

Görünmür ki, azdırasan, azasan,
Yuxu deyil, görüb tərsə yozasan,
Əlin çatmır yazılanı pozasan,
Tənha qadın, alın yazın beləymiş.

AXIR Kİ...

Dilarə xanıma

Acısı şirindən bol verilibdir
Kədəri sevincə möhtac dünyanın.
Eləcə əlindən tutub gedirsən,
Heç gözü doymayan bu ac dünyanın.

Elə bil bəxtini yazanda sınıb,
Tanrının əlində qələmin ucu.
Dərd min üsulla qırır qəlbləri,
Sən nə birincisən, nə də sonuncu.

Beş kişi qaldırıb, çəkməyən yükü,
Alıb daşıyırsan başqa biçimdə.
"Əvvəlin gəlincə, axırın gəlsin", –
Belə bir deyim var elin içində.

Qol açıb süzəsən övlad toyunda,
Qoy bitsin axır ki, bu ağrın-acın.
Bir gün nəvələrin qaçsın üstünə.
Nənəyə dönəsən, Dilarə bacım.

İBRAHİM İLYASLIYA

Tanrı verən ilham tutsa yaxandan,
 Yazan əlin yolu azsa, zülümdü.
 Ədalətlə nizama sal hər nə var,
 Düzü görüb, əyri yazsan, zülümdü.

Taxtımızı qururuq biz birtəhər,
 Bu ömür-gün bal-şəkərdir, ya zəhər?
 İbrahim də gileylənməsin hədə,ər,
 Şair olmaq özü elə zülümdü.

Nəzakətəm, daşı tök ətəyindən,
 Şairlərin Tanrı tutur əlindən.
 Xar olmasın heç kəs öz əməlindən,
 İnsan olmaq zülümdən də zülümdü.

BU DAĞDAN

Ay el-obam, o dağ sənsən, bu dağ mən,
 Bir kökdənik, ağac sənsən, budaq mən.
 Sinəmizə çəkdirilən bu dağdan
 Dağ əriyə, heç nə qalmaz bu dağdan.

Yarın küldü, od düşməmiş yarına,
 Səbr eylə, qoy yanıqların sarına,
 Sığal çəkib dərd könlünün barına,
 Bar gözləmə, ta qurumuş budaqdan.

Heç bitməzmiş dildə bitən diləklər,
 Ələnərək göydə oynar ələklər,
 Ocağını söndürübsə fələklər
 Nə umursan bəxt deyilən qıraqdan?

Son ümidin bada gedər beləcə,
 Hamı kimi o da gedər beləcə,
 Yar dediyin yada gedər beləcə,
 Yada dönüb, boylanarsan qıraqdan.

Gün-gün ötən aya, ilə əl eylər,
 Əcəl bizə uzaqlardan "gəl" eylər,
 Qoca dünya dediyini, bil, eylər,
 Ötüb gedər, heç nə qalmaz o çağdan.

HƏYATI MÖCÜZƏ BİLƏK

Həyatın qəribə qanunları var,
 İnsanı oynadır oyunağı tək.
 Hərdən üzümüzə gülüş də qonar,
 Hərdən də yandırır od-ocağı tək.

Yaxşını pis ilə qoyur üz-üzə,
 Xeyirə güc gəlir şər in hiyləsi.
 Güclü quyu qazır yazıq gücsüzə,
 İşləyir bıçaqtək dərin hiyləsi.

Mən belə görmüşəm dünyanı, belə,
 Gözü düzəldəndə, qaş düşür yerə.
 Paxıllar, naqislər meydan sulayır,
 Dilin dinc durmasa, baş düşür yerə.

Hər kəsin qəlbində dinsic vicdanı,
 Nə olar, həyatı möcüzə bilək.
 Zamanı incidib, qovan dünyanı
 Qorusun gözəllik, məhəbbət, istək.
 Nə olar, dünyanı möcüzə bilək,
 Nə olar, həyatı möcüzə bilək.

EY DÜNYA

Ey dünya, qədrini bilənmişən,
Ya sənə əl çalıb, gülənmişən?
Çoxu gəlib-gedib, izi qalmayıb,
Səni qarış-qarış bölənmişən?

Nadan var yetişib ucuz şöhrətə,
Alim ad alınca gözü kor qalıb.
Ey dünya, min dəfə aşınmışan sən,
Şükür ki, kül altda yenə qor qalıb.

ANAM

İsti nəfəsinmiş həyatım, anam,
Sənsiz keçən illər boşdur, hədərdir.
Bəxtəvər olmuşam səninlə, anam,
Yoxluğun əzabdı, bitməz kədərdir.

Gör neçə vaxtdı ki, həsrət qoymusan,
Səsinə, sözünə, özünə anam.
Torpağın qoymayırsıncə yol baxam,
Ay kimi nurlanan üzünə, anam.

Hər gün səsləyirəm ürəyimdəcə,
Dilimdə qaralan sözüm axtarır.
Həsrətin çəkirim gör neçə ildi,
Eh... səni hələ də gözüm axtarır.

BİR DOSTA

Şairə bacım Fərzanəyə

Qəfildən başlayır sonun əvvəli,
 Qaytarmaq olmayır bitəndə vaxtı.
 Göylərin hökmüylə sehrlə öllə,
 Hər kəsin alınına yazıldı baxtı.

Gecəni gündüzə bir çevirən var,
 Yağışlar yağarmı bulud dolmasa?
 Adəmli, Həvvalı dünya dediyin
 Olmazdı Tanrının əmri olmasa.

Qəzalar, qədərələr ötər bir anda,
 Mələklər hay salıb oxşar boyunu.
 Haqdan üzülməsə ömür dediyin
 Neylər Əzrayılın ölüm oyunu.

"Get" deyən düşmənin birdisə, dostum,
 "Qal" deyən dostların, min ağlayan var.
 Bizim duamızı eşitdi bil ki,
 Səni nəzərinde bir saxlayan var.

Fələyə qalsaydı ömür yazında
 Edərdi payızda solan gül səni.
 Tanrını sevərək yaşa, bacım, sən,
 Əcəlin əlindən aldı, bil, səni.

75 BAHAR

*Nahid Hacızadənin
75 illiyi münasibətilə*

Yetmiş beş bahardır sən yol gəlirsən,
Yollar yol yorğunu etməyib səni.
Dağlardan süzülən bulaq kimisən,
Tikanlar yolunda bitməyib sənin.

Yoluna qəlbinin işığı düşüb,
Heç vaxt taleyinlə əyişməmişən.
Zamanın amansız gərdişlərində
Sən heç vaxt simanı dəyişməmişən.

Sonu gözəl bitən nağıllar kimi
Qələmin pisliyə köklənməyibdir.
Qoşa yaşamısan sözlə, sənətlə,
Yaratmaq istəyin tükənməyibdir.

"Qalx, qalx, ulu torpaq", – səslənişinlə,
Arzular, ümidlər solmasın dedin.
Cər çəkib aləmə sən var səsinlə,
"Qisas qiyamətə qalmasın", – dedin.

Canlı şahidisən "Qanlı Yanvar"ın
Haqsızlıq içini yandırır-baxdı.
Bədxahlar efiri susdursalar da,
Həqiqət qəlbindən sel kimi axdı.

Ölümlü-itimli dünya dediyin
Alıb dostlarını bir-bir əlindən.
Dönüb xatirəyə, dönüb yaddaşa,
Ərməğan etmişən "Yada düşdü"dən.

Baharda dünyaya göz açmısan sən,
Həlimlik, kövrəklik xislətinədir.
Hələ çox arzudan söz açmamısan,
Zəkanın qüdrəti qələmindədir.

Sən əsl ziyalı, sən əsl insan,
Yaşadın əqidən, amalın üçün.
Yaşa, dağlar oğlu, yaşa hələ sən,
Yetmiş beş dediyin nədir səninchün?

HƏLƏ BİR ƏLLİ DƏ YAŞA SƏN, LAÇIN!

Laçın müəllimin 50 illik yubileyinə

Ömrün əlli ilin vurdun sən başa,
Mərd oğlu, mərdliklə gəldin bu yaşa.
Hünərin bəllidir dosta, sirdaşa,
Səndən qüvvət alsın qohum-qardaşın,
Hələ bir əlli də yaşa sən, Laçın!

Ömründən qara xətt keçməsin daha,
Yolun açıq olsun aydın sabaha.
Elinə güvəndin, şükür Allaha,
El də ad veribdi "çörəkçi Laçın",
Hələ bir əlli də yaşa sən, Laçın!

Yaltaqdan, paxıldan uzaq gəzmisən,
Sən dünya malına göz dikməmişən.
Məzaim yurdunun göz bəbəyisən,
Ad-sanı örnəyin, ruhu duaçın
Hələ bir əlli də yaşa sən, Laçın!

Sözü de eşidən arıfsə əgər,
Nadana sözünü xərcləmə hədər.
Düz sözü demək də istəyir hünər,
Adına borclusan bu cəsərətçin.
Hələ bir əlli də yaşa sən, Laçın!

Başına yığışsın dostların bu gün,
Şahidi olsunlar bu xoş gününün.
Ürəyi genişdir Şəmkir oğlunun
Açın süfrələri, siz geniş açın,
Hələ bir əlli də yaşa sən, Laçın!

Sevgidən qurmusan öz dünyanı sən,
Bilənlər bilir ki, binədən mərd sən.
Dosta dost əvəzi, namərdə dərd sən,
Oğul, qız ömrünə qoy işıq saçsın
Hələ bir əlli də yaşa sən, Laçın!

50 YAŞIM

Müsaibim, həmsöhbətim,
 yol yoldaşım – 50 yaşım,
 Təkcə ömür ağacının budağında
 adi yarpaq deyilsən sən,
 Titrək-titrək əllərimlə qırım, atım.
 Yaşadığım illərim sən,
 Ömrün əriş-argacında
 şirin, acı günlərim sən.
 Əlli ildir yol gəlirəm sənənlə mən.
 Sən ömrümün əlli illik yaddaşın,
 Həm baharı, həm qışısan.
 Birgə keçdik bu yolları
 Ələkləndi səhvim, düzüm,
 Bir çiçəyin ləçəyidi mənim sözüm.
 Bu ömürdə nələri mən itirdimsə,
 Nələri mən gətirdimsə
 Sənənləydim, əlli yaşım.
 İldırımlar, şimşəklərlə hər çavaşım.
 Qürurumsan, vüqarımsan,
 Qarşımda mərd dayanmışan.
 Sən yaddaşım, məsləkdaşım,
 son sirdaşım – 50 yaşım.

ARZULAR

Bir adam varmı ki, diləksiz olsun,
 Arzusuz adam yox bu kainatda.
 Arzumun şirini-şəkəri çoxdur,
 Arzular yaşadır məni həyatda.
 Hər ürək bir uzaq arzuya bənddir,
 Arzusuz könüllər bir parça ətdir.
 Əlində acizəm aman, arzular,
 Ürəyim anamı yaman arzular.
 Beləcə haçandı ağrılı, kövrək,
 Əlçatmaz arzuyla çırpınır ürək.
 Dözümüm yox daha, səbrim bir tikə,
 Hər şeyə əlac var, ölümdən özgə.
 Qəlbimin odunu verməkdən ötrü,
 Ürəyim anamı görməkdən ötrü,
 Özünə bir acı ölüm arzular.

AKSUYAR

Bu dünya bir imtahandı, sınaqdı,
 Çoxu bilmir nə doğru, nə nahaqdı.
 Bir inamla yaşayıram dünyada,
 Bir inam var – O doğrudur, O haqdı...

* * *

ALMA ƏLİMDƏN

Tanrım bəs deyincə sınaadı məni,
 Yolladı, köç etdim dağ-daşa qaldım.
 Bir cığır aradım düzə çıxmağa,
 Qırılan izimlə baş-başa qaldım.

Çəkdiyim əzablar yormadı məni,
 Fələk tərs üzünü döndərdi axır.
 Göy üzü eşitdi dualarımı,
 Səni mükafat tək göndərdi axır.

Sənə yalvarıram, Allahım, sənə,
 Yetirmi harayım yanına qədər?
 Bu ümid payımı alma əlimdən
 Ömrümün-günümün sonuna qədər.

ALİM GƏLİMDİN

ÖLÜM

Ölümün gözünün içinə baxdım,
 Ölümü hər anın özündə daddım...
 Necə qəribədi, ölümdən qaçıb,
 Ölümə gedirəm hər an bir addım.

GETMİSƏN

Mərhum şair qardaşım Alim Məhərrəmliyə

Dünya çox incidə bilərdi səni,
 Bəlkə düz etmişən, çıxıb getmişən.
 Qısa bir ömürlə sınağı səni,
 Yoxsa bu dünyanı yıxıb getmişən?

O zərif vücuda sığmırdı ürək,
 Yüku ağır idi, çəkmirdi ürək.
 Sorğudan, sualdan bezmişdi ürək,
 Canını dişinə sıxıb getmişən.

Yaman tez çəkildi duman dağlara,
 Qara baxta sevdalı yox ağlaya.
 Yuvan da yox qapısını bağlaya,
 Bir oğrun sel kimi axıb getmişən.

Havanı çaldılar, düşdün oyuna,
 Fələk yaman saldı səni toruna.
 Oynayan olmayıb yoxsa toyuna,
 Bu dərd ürəyini sıxıb, getmişən.

Ölümün Tanrıya aparan yolmuş,
Çiçək arzuların açmadan solmuş,
Şəklinə baxıram gözləri dolmuş,
Dünya pəncərəymiş, baxıb getmişən.

ETÜD

Pəncərəm açılır qəbristanlığa,
Gördüyüm mənzərə gözümə batır.
Məəttəl qalırım uca Tanrıya –
Alimi cahillə yanaşı yatır.

Burda soruşmurlar kimsən, nəçisən,
Möminsən, canısən, ya dilənçisən.
Cərgəylə uyuyur sakit qəbirlər,
Burda heç bilmirsən sən neçəncisən.

Kasıbı, varlısı bilinmir burda,
Özü öz xoşuyla gələni yoxdur.
Libası eynidir hər kəsin burda,
Axsax göz yaşların, siləni yoxdur.

Ömürlük sakindir bu son mənzilə,
Adı əmələndə yaşayan kəslər.
Dünən bir haqq işi tərsə çəkənin
Məzarı hər kəsi düzlüyə səslər.

Cavanın tər ömrü yarımçıq qalıb,
 Bu qoca nə qədər yaşayıb, Allah?!
 Ömür də deyəsən düz paylanmayıb,
 Bağışla, İlahi, eylədim günah.

GƏRƏK

Seyr etmək istəsən göy qurşağını,
 Əvvəl yağışına dözəsən gərək.
 Ətrini duymaqçün ömür boyunca
 Ürək seçən gülü üzəsən gərək.

Qazanmaq istəsən Tanrı sevgisin,
 Alovda, atəşdə yanasan gərək.
 Göylərdə süzməkçün mələklər kimi,
 Quşlardan qanadlar umasan gərək.

ƏSKİŞƏHƏR

*2013-cü ildə türkdilli ölkələrin
mədəniyyət mərkəzi seçilmişdir*

Türkün qədim diyarısan Əskişəhər,
Hər daşında tarixinin yaddaşı var.
Dedi: "Cahan mərkəzidir Əskişəhər",
Gəzdi Xoca Nəsrəddinin diyar-diyar.
Qartalqonmaz uca-uca qalaların
Neçə-neçə dövrlərin şahididir,
Neçə-neçə zəfərlərin sahibidir.
Tarixini özü yazan
Möcüzələr şəhərisən, Əskişəhər.
Yunis Əmrə hikmətin, söz xəzinəndir,
"Özü öldü, sözü ölməz"
Neçə əsr, qərinəndir.
Camelərin qoşa-qoşa göydələni,
Ulu Tanrı dərğahına əllər açıb.
Cocuqların şirin-şirin türkülərlə dillər açıb.
"Lülə" daşın bir sərvətdir ağ gününə,
Həm bəzəkdir, nişanədir toy-düyünə.
Sən bu günsən, həm də əski,
Yaşadırsan dünənini, sabahını,

Mən də sevdim hər açılan sabahını.
Hünərinə heyran qaldım,
Sən tarixlər yaddaşısan,
Türkün məğrur, türkün sönməz ocağısan.
Qəhrəmanlar diyarısan, Əskişəhər.
Gəzdim səni, gördüm səni, sevdim səni
Əskişəhər.

BİLMİR İNSAN

Bir gün dönüb geriye bu günü axtararsan,
 "Ömür necə keçdi gör", – özünü danlayarsan.
 Nə zamana ün çatar, nə də ötən çağlara,
 Təkcə boylanmaq qalar itirdiyin anlara.
 Güzəlliyi, gəncliyi aynada axtararsan,
 Saralmış şəkilləri gözünlə oxşayarsan.
 İnana bilmədiyin ölümə rast gələrsən.
 Soyuq daş məzarlara atam-anam deyərsən.
 Övlada qanad verib, bir quş tək uçurarsan.
 Yolların yorğunluğun nəvələrdən alarsan.
 Zamanın "sığal"ıyla qara saçın ağarar,
 Səni yaradan Tanrı öz yanına çağırar.
 Ümidin yaxasına sarılıb sən gedirsən,
 Nələr gözləyir səni, bax bunu bilməyirsən.

* * *

Dözməkdən bezmişəm, ruhum ağrıyır,
 Həzrəti İsatək sanki dardayam.
 Bəxtim yatan yeri tapdım, oturdum,
 O vaxtdan bu vaxta hələ ordayam.

GÖZ

"Göz qəlbin aynası", – deyib atalar.
 Gözün dəlisi var, ağıllısı var.
 Gözün qonuru var, zil qarası var.
 Gözün də özünün göz dünyası var.

Yüz dəfə eşidib, dinləməkdənsə,
 Bir dəfə göz görsə, kifayət edər.
 Gözün göz fikri var, göz yaddaşı var,
 Durular, saflaşar, mülayimləşər.

Gözlər nələr deyər, nələr danışar?
 Dərdin acısını çəkər içində.
 Qəlbin dərd yükünü yüngülləşdirər,
 Özüsə qərq olar, çökər içində.

Qəlbin nə çəkdiyini göz yaxşı bilər,
 Gözlər dil açmasa, ürək təklənər.
 Gözlər həm ağlayar, həm də ki, gülər,
 Göz gözə zillənsə, ağıl təklənər.

Göz var hiyləsindən baş açmaq olmaz,
 Göz var qılınc qədər sərtidir, itidir.
 Göz var elə acdır, doyurmaq olmaz,
 Göz var "gözütöx"dür, nəfsə mütidir.

Göz əgər görməsə, ürəklər sevməz,
 Məcnunun gözüylə süzək Leylini.
 Gizlədə bilmədi, gizlədə bilməz
 Gözlər sevdiiyinə olan meylini.

Ürəyə hökm edər bir baxışıyla
 Bir göz qırpımında sevər özü də.
 Gözlər ürəklərin sirrini paylar,
 Gözündən oxunar ürək sözü də.

SEVDA

Sevda nədir?

Sevda – sehr, möcüzədir.

Sevda ki var, odu sönmüş can evinə
isti, ilıq nəfəs verər.

Sevdasının işığından
ətrafına nur çiləyər.

Sevda var ki, qəlb evini "uf" demədən
yıxar, sökər,

Sevda var ki, viran qalmış bir ürəyi
qurar, tikər.

Sevda var ki, illər ilə bağlı qalan
qəlb qapısını açarını
tapar, açar.

Sevda var ki, paslı, kirli ürəklərin
pasını, kirini yuyar, atar.

Sevda da var "gözün kökü saralanda"
ömrün, günün lap sonunda
gəlib çıxar.

Mən istərəm buza dönmüş
qar adam da

sevdalansın.

Sevdalansın ən çirkin də.

Sevdasının gözündə o,
gözəllərin gözü olsun.

Qəlbi daşa dönənlər də sevdalansın.

Daş ürəklər sevdalanıb,
sevdasından muma dönsün.

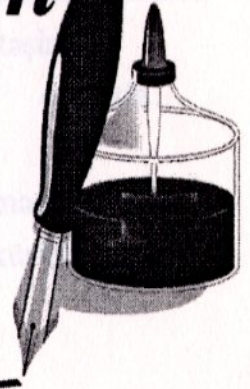
RAMİLƏ, AYTƏNƏ, ELXANA

Ramilim, Aytənim, Elxanım mənim,
Sinəmdə ikinci ürəksiniz siz.
Bəxtimin üstündə göy qurşağıtək,
Görünən ən gözəl bəzəksiniz siz.

Ramilim – qəlbimin ilk sevinc payı,
Könlümdə-gözümdə uçulmaz qalam.
Aytənim – tək qızım, tək dan ulduzum.
Elxanım – dəcəlim, ərköyün balam.

Ümid bağçasından, arzu bağından
Sizinçün tər güllər üzəcəyəm mən.
Bəxtəvər-bəxtəvər bir gün qol açıb,
Sizin toyunuzda süzəcəyəm mən.

Haçansa...
sevgi
şeirləri də
yazardım

KÜSMÜŞƏM

İynənin ucu qədər qalan ümid izindən,
Hərdən heç görünməyən ümiddən küsmüşəm mən –

Mən səndən küsməmişəm.

Mənimçün dərilməyən çiçəklərdən küsmüşəm,
Murada yetmədiyim diləklərdən küsmüşəm –

Mən səndən küsməmişəm.

Gözlərində gizlənən yalanlardan küsmüşəm,
Ürəyimdə yığılıb qalanlardan küsmüşəm –

Mən səndən küsməmişəm.

Əllərim kəsüb səndən, daha yanmaq istəmir
Özge sığalı ilə alışan əllərinin atəşində,

odunda...

O əllər kəsüb səndən,

Mən səndən küsməmişəm.

Dilimdə qəhərlənən sözlərim kəsüb səndən,

Neçə yol, neçə cığır, izlərim küsüb səndən.

Mən səndən küsməmişəm.

Sevdamızdan dil açan nəğmələr küsüb səndən,

Xatirəyə çevrilən o illər küsüb səndən –

Mən səndən küsməmişəm.

Küsmüşəm öz baxtımdan, fələk quran

taxtımdan,

Ömrü külək tək qovan zamanımdan, vaxtımdan –

Mən səndən küsməmişəm.

Mən səndən küsməmişəm.

ÖLƏNƏ QƏDƏR

Gəl tutaq əl-ələ, gedək səninlə,
Uzanan bu yollar bitənə qədər.
Gedək, bələdçimiz sevgimiz olsun,
Yollardan izimiz itənə qədər.

Sevgimiz bir cənnət yaşatsın bizə,
Hicran üzümüzə gülənə qədər.
Dayanaq göz-gözə, nəfəs-nəfəsə,
Günəş təzə donun geyənə qədər.

Dilimiz susanda, gözlər danışsın,
Ürəklər alışıb yanana qədər.
Bitsin bu intizar, bitsin bu həsrət,
Həyatdan bir ümid alana qədər.

Sevgidən çələnglər hörək səninlə,
Çöllərə gül-çiçək çıxana qədər.
Qaçaq bu dünyanın əzablarından,
Kədərlər qapımızdan baxana qədər.

Tələsək, ömürə etibar azdır,
Tale qəm, sevinci bölənə qədər.
Bir sən ol, bir də mən, bir də sevgimiz,
Yaşayaq bu eşqi ölənə qədər.

OLDU

Ay ömrümə nur çiləyən,
Sonra gün-gün puç eləyən,
Elə getdin – köç eləyən
Durnalar da yalan oldu.

Eşq bir odmuş, mən inandım,
Kim soruşdu susdum, dandım.
Həsərətində elə yandım,
Leylilər də yalan oldu.

Dilimdəki aman-aha,
Baxıb batma sən günaha.
Səbrim yoxdu, tez gəl daha,
Vallah, mənə olan oldu.

QƏMİN YANINDA

Sən mənə bir dünya sevinc də versən
Nədir ki verdiyin dərdin yanında?
Həsərət yollarında mən təklənmişəm,
Məni tək qoymusan qəmin yanında.

Təkcə göz yaşlarım çatıb dadıma,
Sevincə qəm qatıb hər an vermişən.
Elə bil Əzrayıl qaçır dalımca,
Sən də ölümümə fərman vermişən.

Sevda yollarının yorğunuyam mən,
Tökülən göz yaşım indi qan dadır.
Adınla başlayan qəm unudulmur,
Yerimi, göyümü dərdin yandırır.

Sən mənə bir dünya sevinc də versən,
Kədərlə bir yerdə çəkilir adım.
Acını şəkər tək dadım deyirsən,
Qəlbimi göynədir ahım, fəryadım.

Sən mənə bir dünya sevinc də versən,
Kədərim dillənir yenə sonunda.
Həsərət yollarının yorğunuyam mən,
Məni tək qoymusan qəmin yanında.

SEVGİDƏN AĞLA

Ürəyin sevirsə, xoşbəxt adamsan.
Yaşıl ümidlərin solubsa, ağla.
Varsa yar yolunda nigaranlığın,
Ürəyin bulud tək dolubsa, ağla.

Saçında görünən o ağ telləri
Taleyin qaralan telinə bağla.
Üz tutub dərdini göylərə söylə,
Göz yaşı iz salsın üzünə, ağla.

Gecikmiş bir eşqin dadı necədi?
Gəzdinmi izini gündüz çıraqla?
Gəzib ağlamağa bir yer tapmasan
Baş qoyub dizinə, özünü ağla.

Könlüm, bu sevdanın ünvanı yoxdu,
Qoşul küləklərə axtar, soraqla.
“Göz yaşı ürəyə axsa, dərd olar”,
Sinəmə sığımb, doyunca ağla.

BƏHANƏ GƏZMƏ

Sən Allah, getməyə bəhanə gəzmə,
Çoxdan hazır idin, çıxıb gedirsən.
Həsrətin əlindən tutub, qaldırıb,
Könlümün evini yixib gedirsən.

Məndən inciməyin bir bəhanədir.
İndi həsrətimə qısılmışam mən.
Ürəyin hökmündən hara qaçırısan?
Sənin ürəyindən asılmışam mən.

GECİKDİN

Gecikdin, gecikdin, yaman gecikdin,
 Ürəyim min ahla dindi, gəlmisən.
 Vaxtsız qapı döyən bir qonaq kimi
 Ömrün payızdı, indi gəlmisən.

Saçımın dənində nə tapacaqsan,
 Mən nələr çəkmişəm, bildinmi, söylə.
 Mənim ürəyimin öldüyü yerə
 Son dəfə baxmağa gəldinmi, söylə.

Qoyummu girəsən könül evimə?
 Günlərin bir günü yıxıb gedəsən.
 Nə deyim – gözümdən çəkib gözünü,
 Elə bəri başdan çıxıb gedəsən.

Səni yad gözlərdən harda gizləyim?
 Dilim qıfıllanıb önündə indi.
 Yamanca gecikdin, neyləyim səni
 Ömrümün bu payız günündə indi?..

Elə bil yuxusan tərsə yozulan,
 Ha yandan gəlirsən heç bilmirəm sən.
 Sonuncu dəfədi baxta yazılan
 Göylərin verdiyi cəzasan, nəсэн?

ADI GİZLİNƏ

Bir ötən sevgini unutmaq üçün
 Mənim ürəyimə qonaq gəlmisən.
 Buz tutmuş qəlbimə sıxıb üzünü,
 Gözündən oxunur soraq, gəlmisən.

Bilirəm, ayrılıq yıxıb evini,
 Mənim sevgim belə dadına yetmir.
 Pərişan-pərişan göynəyən səsin
 Səni atıb gedən yarına yetmir.

Mənim nəvazişim karına gəlmir,
 Könlümün yangısı közdü, sönməyir.
 Nədənsə, "əlvida" deyib getməyə
 Ürəyin yol vermir, dilin dönməyir.

Səsi qulağında, ətri başında
 Unuda bilmirsən tərəvətini.
 Hərdən sədəqə tək verirsən mənə,
 Ümitsiz eşqinin hərarətini.

Mənim məhəbbətim bitən eşqini
Unuda bilməkçün ümid yeriymiş.
Səni diri-diri öldürüb, ölən
Sevdalar qəlbində hələ diriymiş.

Yoruldu, tükəndi taqətim, gücüm,
Əlacın tapmadım çəşqin dərdirin.
Bilirəm həsrətin çəkirsən, gülüm,
O ötən sevginin, məhəbbətinin.

SƏN GETSƏN

Sən getsən, boşalar bu dolu dünya,
Bu boyda cahanda tənha qalaram.
Mən səni Günəşdən, Aydan soruşub,
Göydə ulduzlardan xəbər alaram.

Qalaram baş-başa xatirələrlə,
Gözümə baxanlar dərdi görürlər.
Baş alıb gedərəm hayana gəldi,
Bu Leyli sevdalı mərdi görürlər.

Sən getsən, bilmirəm nə edərəm mən,
Kimə üz tutaram axtara səni.
Ömür payımdan da pay verərəm mən,
Yenidən ömrümə qaytara səni.

Sən getsən, boşalar bu dolu dünya,
Diriykən ölüyə dönüb yaşaram.
Üzdə ümidimi şama döndərib,
İçimdə şam kimi sönüb yaşaram.

DEYİLƏM

Ömürlük tutmuşam əlindən sənini,
 Əlimi əlindən çəkən tapılmaz.
 Gözlərin köz olsa bir başqa gözdə,
 Mənim tək göz yaşı tökən tapılmaz.

Yalandı, gerçəkdi şirin vədlərin,
 Ayırıb seçməyi fikirləşmədim.
 Dünyada çox şeydən keçsəm də bir yol,
 Mən səndən keçməyi fikirləşmədim.

Əllərim əlindən soyuq tutsa da,
 Könlümdə şübhələr bitirmədim mən.
 Təqib eləmədim hər addımını,
 Sənə inamımı itirmədim mən.

Səninlə biz elə doğmalaşmışıq,
 Səndən özgəsini görən deyiləm.
 Ruhumda, canımda yerin başdadır,
 Yerini heç kəsə verən deyiləm.

EHTİYACIM VAR

Sevgisiz gözümə baxma, sevgilim,
 Görən gözlərimin özüsən axı.
 Sevgisiz bir kəlmə kəsmə, sevgilim,
 Dilimin ən şirin sözsən axı.

Səninlə açılır sabahım, – dedim,
 Sənsiz gündüzüm də axşam kimidi.
 Səni haraylayan, səni oxşayan
 Ümidim sinəmdə ağ şam kimidi.

Arzumu gözümdə qoyma, sən Allah,
 Yad izi düşməyən qarlı dağımsan.
 Ən ağır günümdə, ən dar günümdə
 Qəmlərə şərikim, dərd ortağımsan.

Səninlə şahıyam bu Yer üzünün,
 Başımda eşq adlı qızıl tacım var.
 Ömrümün sonuna yetincə, bil ki,
 Sevginə həmişə ehtiyacım var.

KÖNLÜMÜN

Nə vaxtdır gülüzlü yar sorağında,
Xəyalı göylərdə süzür könlümün.
Ayrılıq görünməz buz əlləriylə,
Üzür ümidini, üzür könlümün.

Kəsdirib qapımı, qışı görürsən,
Gözümdə buz tutan yaşı görürsən?
Fələyin atdığı daşı görürsən,
Sevda günlərini əzir könlümün.

Qaraldı ağ üzü qalan qaramın,
Nəyini dərim ki, vaxtsiz barımın?
Üzünü görsəydi bir də yarımın,
Nisgili qalmazdı nəzir könlümün.

RÜBAİ

Bir eşq kitabıyam, soraqlanacam,
Duyğumla, hissimlə varaqlanacam.
Şeirimdə adını yaşatmaq üçün
Sənin sevdan ilə yaraqlanacam.

KÖNLÜMƏN

Nə vardır gülüzlü yarın gözünə,
 Nəydir göylə dəliyə könlümünə,
 Nəydir görünməz bəzən gözünə,
 Nəydir anıdan, üzün könlümünə.

Kəndi qəpənək, qız gözlərinə,
 Qəpənək məzəniyə yarı gözlərinə,
 Dəliyə qəpənək dəliyə gözlərinə,
 Səniyə qəpənək dəliyə gözlərinə.

Qəpənək qəpənək qəpənək qəpənək,
 Qəpənək qəpənək qəpənək qəpənək,
 Qəpənək qəpənək qəpənək qəpənək,
 Qəpənək qəpənək qəpənək qəpənək.

* * *

Yar, könül bağçamın seyrəngahının,
 Gəl bir qonağı ol, bir nəzər eylə.
 Seyrini duymasan gülün-gülşənin,
 Özün bu cənnətdən get, həzər eylə.

BAYATILAR

Əzizinəm üzümə,
 Sevgin nurdur gözümə.
 Dünyanı dəyişməyəm
 Sənin bir xoş sözünə.

Bar üstünə bar gəlir,
 Dövlət gəlir, var gəlir.
 Məndən muştuluq istə,
 Xəbər ver ki, yar gəlir.

Bülbül gülə aşıqdi,
 Gül bağa yaraşıqdi.
 Dəyişməz min gözələ,
 Yarım mənə aşıqdi.

Yolları qarmı görən,
 Gəlib çıxarmı görən,
 Mən yara vurulmuşam
 Xəbəri varmı görən?

Eldir Vətənə arxa,
Qəlbə bitənə arxa.
Yad mənə arxa olmaz,
Oğuldur mənə arxa.

Xəzan oldu yarpaqlar,
Yada qaldı torpaqlar.
Bəxtəvər o anadır
Oğlu gözün torpaqlar.

Ömür çatdı yarıya,
Kimim var ki, araya.
Xoş o kəsin halına
Oğul-qızdan yarıya.

Mən aşiqəm aldı yar,
Məni dərdə saldı yar.
Çox gözlədim gəlmədi,
Üzüqara qaldı yar.

Əzizinəm narım var,
Budağında barım var.
Neynirəm var-dövləti,
Sənin kimi yarım var.

DÖZƏRƏM

Ey gül, yaxdın nə qədər canı oda, yax, dözərəm.
Qəminə, möhnətinə biələcam, bax, dözərəm.

Nə edim, günlərim olmur xoşixtiyar sənsiz,
Xoş keçən günü anıb da yanaraq çox dözərəm.

Xiffətin çəkmək gecələr peşədir könlümə, bil,
Günə həsrət çəkir Ay, Aya baxıb, qorx, dözərəm.

Yar məni aşiq edib asimana uçmaq üçün,
Uçaram asimana, eşq göyünə sağ, dözərəm.

Fəsligülzarın başına eşqim hər an dolanır,
Gər payıma düşsə əgər şaxta-boran sız, dözərəm.

Mən qarabəxtliyə hər kim ki, yardan müjdə verə,
Düzərəm qarə günə, əlbəttə, ağı ağ, dözərəm.

Bülbüllər xoş avazı güldən alır, ay gözəl,im,
Gir könül bağçama sən, gülləri gəl, yığ, dözərəm.

Şux yerişli, xoş baxışlı yarımı gözləyirəm,
Gözümü yummayaram sübhə qədər, oxx, dözərəm.

Heç demə dediklərin rəya imiş, ay Nəzakət,
Yar sənə aşiq imiş, söyləmə ki, yox, dözərəm.

DƏYƏR

Yarımın sevgi dolu bir baxışı, ay ürək, sənincün min
cana dəyər.
Göstərsə birçə dəfə sərt baxışı, sanaram zülməti-
zindana dəyər.

Süzülə bal dilindən sözlər axa, ürəyim şadlanar,
hey çuşa gələr.
Deyilən hirsli, acı kəlmələrin, söyləyim, hər biri çox
xoşa gələr.

Canına qurban edim qoy canımı, yarımın varlığı
dünyaya dəyər.
Belə bir yarı olan bəxtəvərin, hər günü bir deyil,
min aya dəyər.

AMANDI

Gözəllərdə vəfa olmaz, bilirsən,
Vəfasıza könül vermə, amandı.
Gözəlinki işvə-nazdı, vəfa yox,
İşvə-nazı qəlbə hörmə, amandı.

Naz süzülər kirpiyindən, qaşından,
Üz qurumaz gözlərinin yaşından,
Atıb gedər, ağlın çıxar başından,
Yıxar səni başda tirmə, amandır.

Hər ağızdan adına bir söz çıxar,
Eşitdikcə ürəyinə köz yaxar.
Saray tiksən tez uçurub, tez yıxar
Qara gözdə qara sürmə, amandı.

* * *

Sənə vəfasızsan demərəm daha,
Vəfa məhəbbətin qəlb yoldaşdır.
Məhəbbət sönübsə, qınama daha,
Ayrılıq eşqlərin əlhəd daşdır.

İSTƏDİM

Musiqisi Tahir Əkbərindir

Aynamdı baxdığım qara gözlərin,
Əriyib içində itmək istədim.
Açıb uzatdığın qolların üstə
Bir şirin yuxuya getmək istədim,
Mən səni istədim, səni istədim.

İlk baxış yandırdı, yaxdı könlümü,
Gözümdə ildırım çaxsın, istədim.
Baxışın qalmasın tək cə üzümdə,
Qəlbimi yandırıb-yaxsın, istədim.
Mən səni istədim, səni istədim.

Bir aylı gecədə xəyal atını
Səninlə bərabər çapmaq istədim.
Sayrışan ulduzlar arasındakı
Bəxtimin ulduzun tapmaq istədim.
Mən səni istədim, səni istədim.

Uzadıb əlimi, əlindən tutub,
Hər şeyi unudub atmaq istədim.
Sevdan bir dənizdi, ləpələnərək
Sən adlı sahilə çatmaq istədim.
Mən səni istədim, səni istədim.

Bu ömrün ayını, ilini sənə
Sonuncu günədək bölmək istədim.
Səninlə yaşayıb sevdalı ömrü,
Sonra da qoynunda ölmək istədim.
Mən səni istədim, səni istədim.

SİLMƏDİ

Ötəndən-keçəndən xəbər almışam,
Haçandı beləcə fikrə dalmışam.
Gülüzlü yarımə həsrət qalmışam,
Qoyub gözlərimi yolda, gəlmədi.

Əl açıb nə sərvət, dövlət istədim,
Yar verən eşq adlı zillət istədim.
Allahdan ömür yox, möhlət istədim,
Naəlac günümü yəqin bilmədi.

Yarpaq misallıyam bu titrəyişlə,
Yoxdan var olaram bircə görüşlə.
İntizar könlümə məlhəm gülüşlə,
"Gülüzlüm" söyləyib üzə gülmədi.

Od olub, alışıb, yanıb üzümdə,
Qaralıb, qırılıb, sınıb üzümdə,
İndisə, göz yaşım donub üzümdə,
Qurbanı olduğum gəlib silmədi.

AY GÖZƏL

Tellənib-yellənib hamarlanan vaxt,
Tellərin, sellənib tumarlanan vaxt,
Gözlərin süzülüb xumarlanan vaxt
Nədən tez saralıb, soldun, ay gözəl.

Kim deyir ürəkdə odun qalmayıb?
Yadımdan çıxıbdı yadın, qalmayıb.
Kiminsə dilində adın qalmayıb,
Kimin badəsinə doldun, ay gözəl.

Nə olsun yanağın allanıb indi,
Gülüşün yamanca ballanıb indi,
Çoxunun ürəyi odlandıb indi,
Görən sən kimə yar oldun, ay gözəl?

SEVGİDƏN DANIŞ

Sevgi ilahidən bir ülfət payı,
Gözlərdən süzülün, qəlblərə axsın.
Haçan rast gətirsə bizi bir görüş,
Sən Allah nə sudan, havadan danış,
Qurbanı olduğum sevgidən danış.

Danış o ülfətdən, o məhəbbətdən,
İnsanın gərəyi o xoş niyyətdən.
O gözəl aləmlə qayna sən, qarış,
Göylərdə sayrısan ulduzla yarış.
Qurbanı olduğum sevgidən danış.

Yara könlünü aç, yardan könül al,
Sevgi dünyanı qur, elə orda qal.
Çaylar kimi çağla, sellərlə yarış,
Könülümün sarı sim telindən yapış,
Qurbanı olduğum sevgidən danış.

Mündəricat

Redaktordan	3
“Bir qom bənövşə – duyğular karvanı”	8
Saralmış yarpağa bənzəyir ömrüm	
Vətən, bizi bağışlama	13
Haqqa qovuşduran şəhid zirvəsi	16
Yurd həsrəti	18
Həsrətəm	20
Zabit anasıyam mən!	21
Dərd	23
Darıxıram, ay ana	25
Qar yağır	28
Ömrün qatarı	31
Gəl, dərdləşək	33
Payız	34
Bənövşə	36
Gözün yaddaşı	37
Sən var ikən	39
Ata	41
Həmdənim dəniz	42
Ömrüm	44
Bacıma	45
Dünya	46
Bacımın yaddaşı	47
Bağımız	49

Tənha qadın	52
Axır ki... ..	53
İbrahim İlyashya	54
Bu dağdan	55
Həyatı möcüzə bilək	57
Ey dünya	58
Anam	59
Bir dosta	60
75 bahar	62
Hələ bir əlli də yaşa sən, Laçın!	64
50 yaşım	66
Arzular	67
Bu dünya bir imtahandı	68
Alma əlimdən	69
Ölüm	70
Getmisən	71
Etüd	73
Gərək	75
Əskişəhər	76
Bilmir insan	78
Dözməkdən	79
Göz	80
Sevda	82
Ramilə, Aytənə, Elxana	84
<i>Haçansa... sevgi şeirləri də yazardım</i>	
Küsmüşəm	87
Ölənə qədər	89
Oldu	91

Qəmin yanında	92
Sevgidən ağla	94
Bəhanə gəzmə	95
Gecikdin	96
Adı gizlinə	97
Sən getsən	99
Deyiləm	100
Ehtiyacım var	101
Könlümün	102
Rübai	103
Yar könül bağçamın	104
Bayatılar	105
Dözərəm	107
Dəyər	109
Vəfasızsan demərəm daha	110
Amandı	111
İstədim	112
Silmədi	114
Ay gözəl	115
Sevgidən danış	116

Nəşriyyatın direktoru:
Əlirza SAYILOV

Nəzakət
Ömrün qatarı
Bakı, "Araz" nəşriyyatı – 2013

Korrektor:
Dilarə Hüseynova

Kompüter tərtibatçısı:
Murad Hacıbabayev

Yığılmağa verilmişdir: 03.05.2013

Çapa imzalanmışdır: 17.06.2013

Kağız formatı: 60x84 1/16

Şərti çap vərəqi: 8

Uçot nəşr vərəqi: 7.5

Sifariş: 27

Sayı: 500

Qiyməti müqavilə ilə

**"Araz" nəşriyyatının mətbəəsində
çap olunmuşdur**

"ARAZ" NƏŞRIYYATI

**Bakı, Mətbuat
prospekti**

Tel: 432-34-82

Nəzakət Salah qızı Məmmədova 1962-ci ildə Bakı şəhərində anadan olub. Bakı Dövlət Universitetinin psixologiya fakültəsini bitirib. Respublika Xatirə Kitabı redaksiyasının əməkdaşı, "Yada düşdü" jurnalının təsisçisidir. Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvüdür. "Ömrüm"(2008) və "Ömrün qatarı" (2013) kitablarının müəllifidir. Ailəlidir. 3 övladı var.